

Danielle L. Jensen

DE
ONEINDIGE
OORLOG

Deel 4 van de *Koninkrijk*-serie

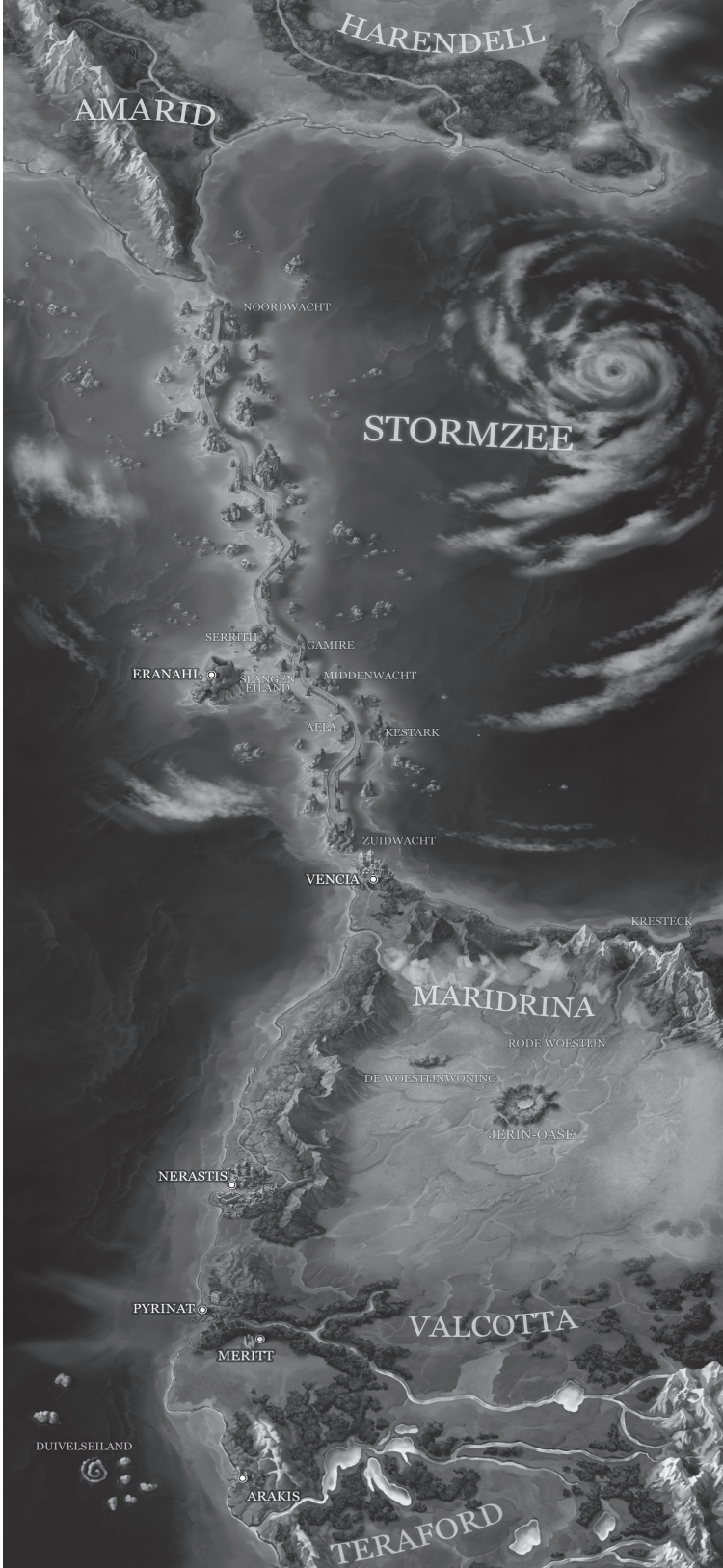
Vertaald door Valérie Janssen

Voor alle mensen die keihard knokken
om hun lot te veranderen...

AMARID

HARENDELL

NOORDWACHT

STORMZEE

SERRITTE

GAMIRE

ERANAHL

SCHWABER EILANDEN

MIDDENWACHT

AELIA

KESTARK

ZUIDWACHT

VENCIA

KRESTECK

MARIDRINA

RODE WOESTIJN

DE WOESTIJNSWONING

JERIN-OASE

NERASTIS

PYRINAT

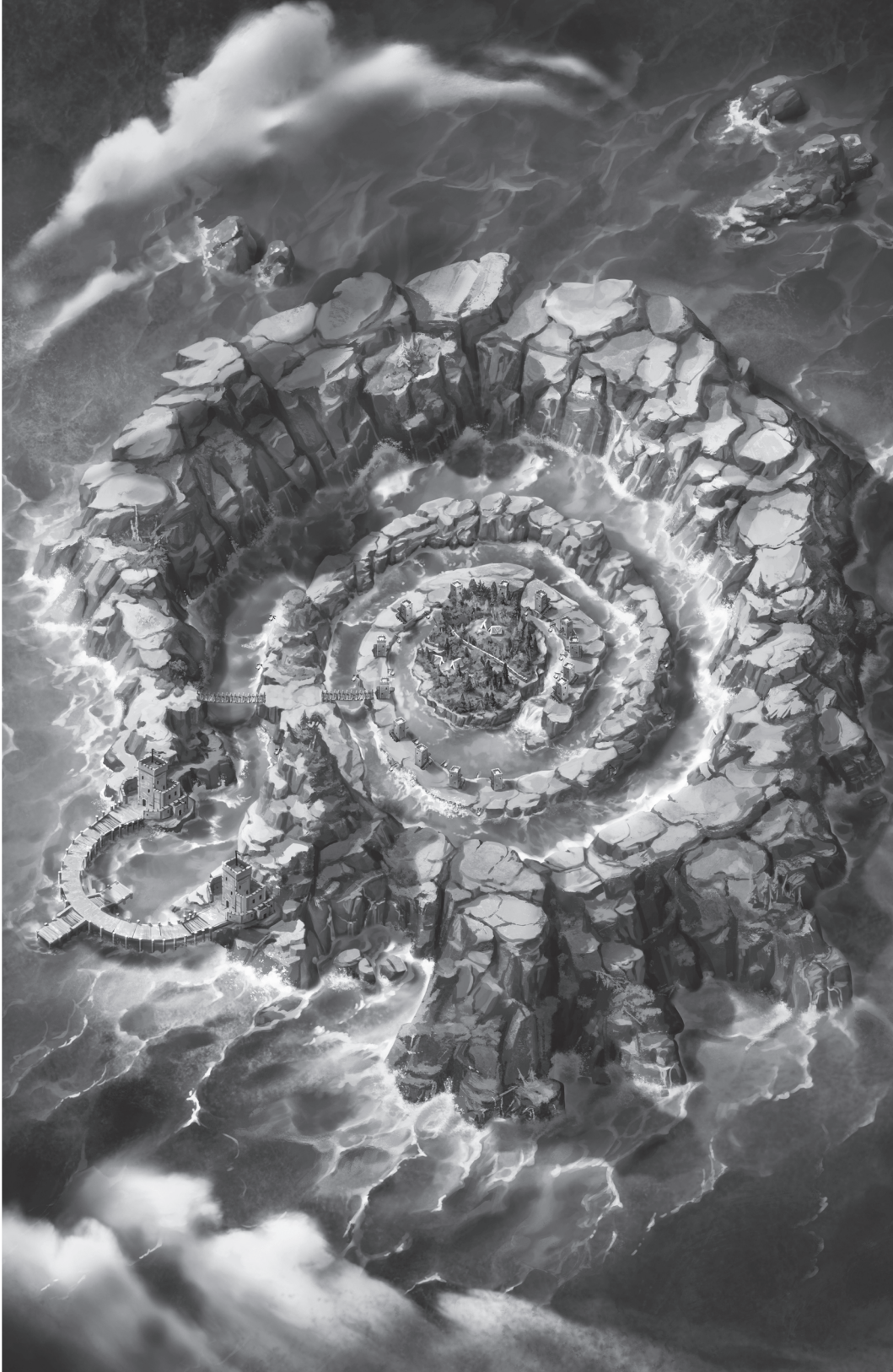
MERRIT

VALCOTTA

DUIVELSEILAND

ARAKIS

TERAFORD

Het dek deinde op en neer, en het bulderende geraas waarmee het schip op de golven klapte was oorverdovend. De zee was ruw, en Zarrah wist uit ervaring dat dat op heftige wervelstormen boven de Stormzee duidde. De elementen beschermden Ithicana terwijl het koninkrijk weer op krachten kwam. Niet dat het land veel te vrezen had, want Maridrina en Valcotta hadden op dat moment alleen oog voor elkaar.

En Zarrah was de brandstof die de sintels van de Oneindige Oorlog tot een vuurzee had opgestookt.

In de uren en dagen nadat haar tante, keizerin Petra Anaphora van Valcotta, haar tot een gevangenisstraf op Duivelseiland had veroordeeld, had Zarrah al snel doorgekregen waarom haar geen verradersdood werd gegund.

De keizerin wilde juist oorlog met Maridrina.

En ze wilde vooral de man kapotmaken die naar haar idee haar plan-

nen om Vencia plat te branden in de war had geschopt. De koning die een obsessie voor haar was geworden.

Keris.

Zarrah beet in de doek die voor haar mond was gebonden en kreeg een hol gevoel in haar borst toen zijn gezicht voor haar geestesoog opdoemde. Telkens dezelfde herinnering: het moment dat ze samen op het hoogste punt van het eiland Zuidwacht stonden. Het moment dat het tot haar doordrong dat Keris de informatie die ze hem had gegeven om Ithicana te redden had gebruikt om háár te redden.

Er zouden sowieso mensen zijn omgekomen, Zarrah, echode Keris' stem door haar donkere cel. Er zou sowieso zijn gevochten. Ik heb alleen de locatie waar het gevecht plaatsvond aangepast.

Eranahl.

Keris had het slagveld verplaatst van de brug naar de stad die Ithicana zo wanhopig probeerde te beschermen, omdat hij wist dat hij daarmee alle soldaten daarnaartoe zou lokken. Zo had hij ervoor gezorgd dat het een kort, beslissend gevecht zou worden, en dat Zarrah de stad onmogelijk op tijd kon bereiken om zich in de strijd te mengen.

Neem je soldaten en je schepen mee en ga terug naar huis, Zarrah. Niemand kan jou ervan beschuldigen dat je iets verkeerd hebt gedaan. De spionnen van de keizerin hebben ongetwijfeld gezien dat Vencia zo zwaar werd verdedigd dat het onverstandig was om aan te vallen. En wat betreft je komst naar Zuidwacht: aangezien mijn vader elk moment het volledige beheer over de brug kan krijgen slaat de keizerin een verschrikkelijk moederfiguur, omdat ze niet méér heeft gedaan om dat te verhinderen. Jij hebt het in elk geval nog geprobeerd.

Zarrah had het inderdaad geprobeerd. Maar ze was ook de stomme idioot die hun strategie aan de vijand had verraden.

Zorg dat je weer bij haar in de gratie komt en stel je positie als troonopvolger veilig. Word keizerin. Doe alle goede dingen waarover je hebt gedroomd. Ik zal hetzelfde doen... We kunnen deze wereld veranderen, Zarrah. Vrede stichten tussen twee landen die al generaties lang met elkaar in oorlog zijn. Duizenden mensen redden. Maar dat lukt niet zonder een offer te brengen, en dat offer is Ithicana.

Uiteindelijk was Ithicana als winnaar uit de strijd gekomen. Maar op dát moment was ze ervan overtuigd geweest dat Keris de ondergang van Aren en zijn koninkrijk had veroorzaakt, en in gedachten hoorde ze haar beschuldigende woorden aan zijn adres weer. *Je zegt dat je dit voor onze landen hebt gedaan, maar dat is niet waar, hè? Mocht God haar bijstaan, want die pijn zou ze zich herinneren tot ze in haar graf tot stof was vergaan. Je hebt het voor mij gedaan. Om mij te redden. Wees nou maar eerlijk.*

Zarrah –

Wees eerlijk!

Ik kon jou... Ik kon jou niet laten doodgaan.

Keris had niet achter haar plan, haar strategie, haar keuze gestaan, en had haar die daarom afgenomen. Het feit dat Ithicana had gezegevierd en Maridrina was verslagen deed er helemaal niet toe, want dat was puur geluk geweest. Het gevolg van de storm die was opgestoken, en van de komst van de koningin van Ithicana, maar niet omdat Keris het zo had gepland. *Ik wil je gezicht nooit meer zien. Ik wil je stem nooit meer horen. En als we elkaar nog een keer tegenkomen maak ik je af.*

De echo van het allerlaatste wat ze tegen hem had gezegd stierf weg en Zarrah huiverde. De kans dat Keris door haar toedoen zou omkomen was nihil, want ze zou nooit meer vrijkomen. Dat had ze te danken aan de Ekster, die de werkelijke aard van haar relatie met Keris aan de keizerin had verklapt. Het schip waarop ze nu zat was op weg naar Duivelseiland, en in de hele bestaansgeschiedenis van die beruchte gevangenis was er nog nooit iemand ontsnapt.

Duivelseiland.

Telkens wanneer Zarrah aan de bestemming van het schip dacht gutste er een misselijk gevoel door haar lijf. Het was de gevangenis waar de grootste criminelen uit het keizerrijk naartoe werden verbannen. De kwaadaardigste en gevaarlijkste. Mannen en vrouwen voor wie de dood een te milde straf werd geacht.

Niet voor mensen zoals zij.

Haar tante had zich aan haar woord gehouden en Zarrah had geen

proces gekregen. Maar er had evenmin een publieke veroordeling of schandetocht door de straten plaatsgevonden.

Helemaal niets.

Het was alsof haar tante Zarrahs daden voor iedereen in Valcotta geheim wilde houden.

Of misschien wilde ze haar bestaan wel volledig uitwissen.

Er klonken voetstappen op het dek en Zarrah schrok op uit haar gedachten. Voor haar cel dook een gedaante op, diep weggedoken onder een capuchon. Het licht van de lantaarn die de bezoeker bij zich had was niet sterk genoeg om het gezicht in de schaduw te onthullen.

Dat was ook niet nodig. Zarrah zou de voetstappen van haar tante uit duizenden hebben herkend.

Petra stak een hand tussen de tralies door en trok de doek voor Zarrahs mond weg. ‘Hallo, liefde.’

Zarrah moest haar best doen om niet in elkaar te krimpen bij het horen van de koosnaam, vooral omdat haar ribben nog onder de blauwe plekken zaten als het tastbare bewijs van haar tantes woede. ‘Keizerlijke Majesteit.’

Haar tante slaakte een zucht en schoof de capuchon naar achteren, zodat haar aureool van krullen te zien was, zilverwit glinsterend in het licht. Als de recente gebeurtenissen haar zwaar waren gevallen was dat niet aan haar te zien, want haar bruine huid glansde als altijd. Het enige wat haar leeftijd verraadde waren de rimpeltjes om haar zwart omrande ogen. In haar oren en hals fonkelden gouden sieraden, en een vleugje van haar bloemige parfum zweefde Zarrahs cel in. De keizerin zette de lantaarn op het dek en ging met haar rug tegen de muur tegenover Zarrahs cel zitten. Ze trok haar knieën op en de veters van haar legerkistjes wiegden zachtjes heen en weer.

Het bleef heel lang stil en Zarrahs hartslag versnelde met elke seconde die verstreek. Waarom was haar tante aan boord van het schip? Waarom vond ze het nodig om bij Zarrahs gevangenzetting aanwezig te zijn? Wat wilde ze zeggen? Waarom was ze hier? Wat wilde ze van Zarrah?

Toen haar tante eindelijk iets zei was het totaal niet wat Zarrah had verwacht.

‘Ik haat dit allemaal,’ zei de keizerin zacht. ‘Ik haat hem omdat hij tussen ons is gekomen. Omdat hij onze liefde zo zwaar heeft aangetast dat ik bang ben dat de schade onherstelbaar is.’

Zarrah staarde haar aan en probeerde uit alle macht te doorgronden welke krankzinnige gedachte er achter haar tantes woorden schuilging. Maar een laf stukje van haar wilde zich er ook het liefst aan vastklampen en haar tante om genade smeken.

Maar Zarrah was geen lafaard.

‘De schade is inderdaad onherstelbaar, Keizerlijke Majesteit. Maar dat komt niet door Keris.’

Haar tante ademde sissend in, alsof Zarrah haar in haar gezicht had geslagen. ‘Dat ik zijn naam uit jouw mond moet horen is als een dolkstoot in mijn hart, liefje, want het zegt me dat je nog steeds genegenheid voor hem koestert.’

Zarrah wist dat haar gevoelens voor Keris niet waren verdwenen en dat vond ze verschrikkelijk. ‘Je vergist je,’ zei ze echter.

Haar tante nam haar onderzoekend op. Toen betrok haar gezicht en wendde ze haar hoofd af. ‘Moge God ons genadig zijn, want die rat heeft zijn klauwen diep in jouw hart geboord en dat is mijn schuld.’ Er rolde een traan over haar wang, die ze boos wegveegde. ‘Ik heb je op heel veel aspecten van het leven voorbereid, maar ben vergeten je in te wijden in de duivelse listen van mannen.’

Zarrah snoof minachtend. ‘Ik ben een volwassen vrouw, geen vijftienjarig wicht dat nog nooit is gekust. Hij was heus niet mijn eerste vrijer.’

‘Jouw ervaring is gebaseerd op de onbeholpen handtastelijkheden van soldaten. Maar een man als hij is net zo bedreven in verleidingskunsten als een courtesane. Je maakte geen schijn van kans, en dat neem ik mezelf kwalijk, liefje.’ Het medelijden droop van haar stem. ‘Ik had ervoor moeten zorgen dat je genoeg ervaring had opgedaan om tegen zijn charmes bestand te zijn.’

Zarrahs wangen gloeiden en ze was boos op zichzelf omdat ze zich door haar tante liet opfokken. ‘Tijdens onze eerste ontmoeting had hij geen idee wie ik was. Daar kwam hij pas na... na afloop achter.’

‘Nadat je seks met hem had gehad, bedoel je?’ De keizerin zuchtte diep. ‘Je beweert dat je de ervaring met mannen hebt van een volwassen vrouw, maar praat over intimiteit als een jong meisje.’

Zarrah balde haar vuisten, zich ervan bewust dat ze zich uit de tent liet lokken, maar niet in staat om het tegen te houden. ‘Ik kan –’

Haar tante hief een hand op om haar de mond te snoeren. ‘Die rat wist dat je Valcottees was. Dat je een soldaat was. Aan je manier van praten kon hij horen dat je tot een hoge klasse behoorde en dus een bepaalde rang moest hebben. Daarom was het beslist de moeite waard om je in te palmen. Een trofee om tot de zijne te maken en te gebruiken zodra hij erachter kwam hoe waardevol je werkelijk was.’

‘Je doet alsof je verstand hebt van dingen waarover je helemaal niets weet.’ Waarom dramde haar tante er zo over door? Wat wilde ze ermee bereiken? Wat had het voor zin om zo op Keris’ bedoelingen te hame-ren terwijl Zarrah hem allang had gedumpt?

‘Als je slechts een avontuurtje voor hem was in plaats van een waardevolle trofee, waarom heeft hij je dan naar Vencia gebracht? Waarom heeft hij je niet gewoon laten ontsnappen?’

‘Dat heeft hij wel geprobeerd,’ snauwde Zarrah terug, ook al was ze er nog niet over uit of het beter was om terug te vechten of haar mond te houden, en of het er eigenlijk wel iets toe deed. ‘Jij had opdracht gegeven om me aan mijn lot over te laten. Dat heeft Yrina hem verteld nadat ze gevangen was genomen.’

Het bleef even stil.

‘Is het weleens bij je opgekomen dat die rat de oorzaak is van alles waar je mij van beschuldigt?’ vroeg haar tante toen. ‘Hij heeft je gemanipuleerd, Zarrah. Hij heeft zijn bedreven vingers tussen je benen gestoken en je bespeeld tot je vergat wie er écht van je houdt. Wat er werkelijk belangrijk voor je is.’

‘Dat is niet waar.’ Zarrah wist niet zeker of ze nu Keris verdedigde of zichzelf. Ze wist alleen dat haar tante met haar woorden het afgelopen jaar tot iets duisters en lelijks verdraaide. ‘Je weet niet waar je het over hebt.’

‘Ik weet dat alles wat hij heeft gedaan om jou te bevredigen hem tot

koning heeft gemaakt en jou tot een verrader van je volk,' antwoordde haar tante. 'Ik weet dat hij een luxeleventje leidt in Vencia en dat jij op weg bent naar Duivelseiland. Dat hij zich, terwijl jij het voor hem opneemt, met orgieën vermaakt, waarbij hij een duidelijke voorkeur vertoont voor één bepaalde vrouw...' Ze diepte een briefje op uit haar zak en wierp er een blik op. 'Lestara. Een Cardiffiaanse prinses en de jongste van Silas' echtgenotes. Erg mooi, heb ik me laten vertellen, en zeer bedreven in de slaapkamerkunsten. Hij heeft haar tot hoofd van zijn hofhouding benoemd en het gerucht gaat dat hij haar tot zijn koningin zal kronen, maar ik vermoed dat in dit geval de wens de vader is van de gedachte. Maridrina staat het nooit toe dat vrouwen zo veel macht vergaren.' Ze stopte het briefje weer weg en ging verder. 'Terwijl jij honger en pijn lijdt, neukt en feest hij erop los.'

Lestara's gezicht danste door Zarrahs hoofd en ze verbeet zich. Ze wist heus wel dat de haremvrouw al heel lang een oogje op Keris had. Kennelijk had ze nu eindelijk haar zin gekregen, want de spionnen van haar tante zouden geen ongefundeerde roddels aan haar doorspelen. Zarrahs maag voelde hol aan en het was alsof haar borst in een bank-schroef zat geklemd.

Haar tante schudde haar hoofd. 'Ik weet dat dit je verdriet doet, lieverd. Hij heeft je ongetwijfeld beloofd dat zijn liefde voor eeuwig zou zijn. Alleen was het geen belofte, maar een leugen. Dat zie je nu toch ook wel in?'

Er woelde een misselijkmakend gevoel in Zarrahs maag. Hoewel ze niet het recht had om te verwachten dat Keris haar trouw zou blijven nadat ze had bedreigd dat ze hem zou vermoorden, leek haar hart toch te hebben geloofd dat hij dat wel zou doen. Haar hart was naïef.

'Je bent een slachtoffer van Keris Veliant.' Haar tante balde haar handen tot vuisten en ging op haar knieën zitten. Ze staaarde Zarrah aan met een blik die net zo fel was als de klank van haar stem. 'Ik zal hem laten boeten voor wat hij jou heeft aangedaan. Wat hij óns heeft aangedaan.'

Zarrahs ogen prikten. Hoewel woede, schuldgevoel en schaamte haar dreigden te verstikken, lukte het haar toch om uit te brengen: 'Als ik

zijn slachtoffer ben, waarom stuur je me dan hiernaartoe? Als Keris degene is op wie je boos bent, waarom straf je mij dan?’

‘Omdat het de enige manier is om jou iets duidelijk te maken.’ Haar tante stak een hand tussen de tralies door om de tranen van Zarrahs gezicht te vegen en vlijde haar vingers tegen haar wang. ‘Als er geen consequenties aan verbonden zouden zijn, wat weerhoudt je er dan van om dezelfde fout nog eens te maken? Wat weerhoudt je ervan om je met lieve woordjes en de belofte van genot weer in zijn bed te laten lokken?’

Niets. En tegelijkertijd alles.

‘Je stuurt me dus naar een gevangenis voor moordenaars en verkrachters om me te leren hoe mannen zijn?’ beet Zarrah haar tante toe. ‘Lazer toch op.’

De keizerin greep Zarrah razendsnel vast bij haar shirt en trok haar met een ruk tegen de tralies. Haar hete adem streek langs Zarrahs gezicht toen ze schreeuwde: ‘Je gaat naar het eiland omdat je Valcotta hebt verraden. Omdat je je door een Veliant voor de gek hebt laten houden. Omdat je je hebt laten bespringen door de zoon van de man die jouw moeder en mijn geliefde kleine zusje heeft vermoord.’

Zarrah kromp in elkaar en deed een poging om zich los te trekken, maar kon door haar aan elkaar gebonden polsen niet genoeg kracht zetten. Ze ving het geluid op van krakend hout, alsof er iemand aan kwam, en ze spoorde diegene in gedachten aan om op te schieten, maar de gang bleef leeg.

‘En ondanks alles wat je hebt gedaan hou ik nog steeds van je.’ De stem van haar tante trilde van emotie. ‘Jij bent alles voor me, Zarrah. De dochter die ik nooit heb gehad. Hoewel anderen me hebben aangeraden om je de doodstraf te geven bied ik je juist een kans om je plaats aan mijn zijde terug te verdienen. Om aan te tonen dat je de positie van de troonopvolger van Valcotta waard bent. Hou jezelf bij alle ontberingen die je moet ondergaan voor dat hij daar de oorzaak van is. En besef bij elk moment dat je overleeft dat je nog leeft vanwege mijn liefde.’

Het anker werd aan een ratelende ketting in het water geworpen en Zarrahs hart begon te bonzen door opnieuw oplaaierende angst. ‘Als je

denkt dat ik van plan ben om voor jouw vergeving te knokken ben je niet goed wijs.’

‘Er wordt wel gezegd dat liefde een vorm van krankzinnigheid is,’ prevelde haar tante. ‘En ondanks het enorme verdriet in mijn hart is er niemand van wie ik meer hou dan van jou, lieverd. Niets waar ik meer naar uitkijk dan met jou te worden herenigd.’

Zarrah kon niet ontkennen dat haar hart daarop reageerde, dat er een verlangen in opwelde naar de tijd dat haar tante een bolwerk vormde dat Zarrah tegen alle pijn beschermde, een krijger die haar uit handen van de vijand had bevrijd en die had beloofd wraak te zullen nemen op iedereen die hun wereld had verscheurd. Haar tante verdraaide Zarrahs woorden weliswaar voor haar eigen doeleinden, maar de waarheid die erin besloten lag bezat een enorme macht.

Ditmaal echoden er daadwerkelijk zware voetstappen door de gang en al snel dook Zarrahs neef Bermin op. Hij boog zijn hoofd voor zijn moeder. ‘Het is tijd, Keizerlijke Majesteit.’

Haar tante stond op. ‘Vandaag scheiden onze wegen zich, Zarrah. Ik hoop dat je deze gelegenheid aangrijpt om na te denken over de beslissingen die je hebt genomen, maar wat belangrijker is: over de beslissingen die je nog zúlt nemen zodra je je vrijheid hebt terugverdiend.’ De keizerin gaf Zarrah geen kans om te reageren, maar draaide zich abrupt om en liep weg. ‘Is de deal rond?’ vroeg ze zonder haar pas in te houden aan haar zoon.

Bermin knikte en drukte zijn gespierde, massieve lijf plat tegen de muur, alsof er een cobra voorbij glibberde in plaats van een vrouw.

‘Mooi.’ De keizerin keek achterom naar Zarrah. ‘Zorg ervoor dat ze de gevangenis levend bereikt. Dit is geen executie, maar een test.’

Haar neef wachtte tot zijn moeders voetstappen het hoofddek hadden bereikt, haalde toen een sleutel uit zijn zak en kwam naar de cel toe. ‘Wat heb je uitgespookt, kleine Zarrah? Ik heb haar nog nooit zo woest gezien. Zelfs Welran kon haar niet rustig krijgen.’

Haar neef praatte zo zelden over zijn moeders lijfwacht dat Zarrah twee keer met haar ogen moest knipperen voordat ze zich op hem kon focussen. ‘Wat heeft ze jou verteld? Welke redenen heeft ze je gegeven om mij hier gevangen te zetten?’

‘Niets.’ Hij haalde de celdeur van het slot. ‘En ze heeft me geen enkele reden gegeven, behalve dat je straf hebt verdiend.’ De grote handen van haar neef sloten zich om de tralies en het hekwerk kreunde toen hij er met zijn volle gewicht tegenaan leunde. ‘Onder haar lijfwacht ging het gerucht dat ze je ervan beschuldigt Valcotta aan de Maridrianen te hebben verraden, maar dat is inmiddels de kop ingedrukt. Als keizerin heeft ze eerlijk gezegd ook geen reden nodig om je hierheen te sturen. Een beveling is al genoeg.’

Het was Zarrahs laatste kans om de waarheid aan iemand te vertellen. De laatste mogelijkheid om Valcotta te laten weten dat de enige reden dat er geen einde aan de oorlog zou komen was omdat hun keizerin dat niet wilde. ‘Ik wilde een eind maken aan de oorlog, Bermin. Er zijn gelijkgestemde Maridrianen die dat ook willen. Ik heb hen gewaarschuwd dat Petra Vencia met de grond gelijk wilde maken en ze zijn erin geslaagd om de aanval af te weren.’

Hij keek haar met een schuin hoofd aan. ‘Zoals ze de geplande aanval op Nerastis ook hebben afgeweerd.’

Dat was de aanval die Bermin zelf had willen leiden, en ze wist hoe graag haar neef de eer van de herinname van de betwiste stad namens Valcotta had willen opeisen. Als ze ontkende dat zij hem die kans had ontnomen zou hij meteen weten dat ze loog. En hij hoefde het haar ook niet te vergeven, zolang hij maar geloofde dat ze de waarheid sprak. ‘Inderdaad. Er zouden duizenden onschuldigen zijn omgekomen, en waarvoor?’

‘Eer en wraak,’ antwoordde hij zonder enige aarzeling.

‘Nee.’ Zarrah schudde ongeduldig haar hoofd, want ze wist dat de tijd begon te dringen. ‘Hoogmoed en hebzucht. We vechten maar door, niet voor Valcotta, maar om het ego van de keizerin te strelen. Deze oorlog hoeft niet te worden voortgezet, Bermin. We kunnen ermee stoppen.’

Zijn bruine ogen boorden zich in die van haar. ‘Die gelijkgestemde Maridrianen... Is Keris Veliant daar soms een van?’

Waarheid of leugen? Waarheid of leugen? ‘Ja. Als we het hem aanbieden zal hij met vrede instemmen. Maar de keizerin zal de wapens nooit

neerleggen. Ze is geobsedeerd door het verlangen om Maridrina te vernietigen en het kan haar niet schelen hoeveel bloed er wordt vergoten of hoeveel levens dat kost. Ze spoort niet helemaal, Bermin. Ze mist iets in haar hart en in haar ziel, en daardoor is ze –’

‘Een monster?’ Bermin grijnsde kil. ‘Dat is voor jou misschien een openbaring, kleine Zarah, maar ik heb al mijn hele leven met dat monster te maken. Ik moet haar bijtende, spottende woorden al heel lang verdragen. Wat ik ook doe, het is nooit goed genoeg. En het is er allemaal nog erger op geworden nadat ze jou had gevonden, het meisje dat ze tot een volmaakte opvolger kon kneden. Haar bloedeigen zoon deed er niet meer toe. Ze heeft me als een stuk vuil aan de kant gezet, maar jij hebt al die tijd niet in de gaten gehad hoe ze werkelijk was. Je hebt haar ware aard pas leren kennen toen ze zich tegen je keerde.’

Hij had gelijk. Zarah had herhaaldelijk meegemaakt dat haar tante hem slecht behandelde, maar ze had er niets van gezegd. Niets tegen gedaan. En wat achteraf gezien nog wel het ergste was, was dat ze had geloofd dat haar neef de minachting die zijn moeder voor hem voelde had verdiend. ‘Het spijt me.’

‘Dat zal best.’ Bermin liet de tralies los, stak zijn armen erdoorheen en bond de doek weer voor haar mond. ‘Als je ook maar iets om me had gegeven zou ik je nu misschien wel hebben geholpen.’

Hij zwaaide de deur open, greep haar geboeide polsen en sleurde haar mee door de gang en de ladder op, tot ze in de buitenlucht stonden.

Het was avond en de koude wind voerde de geur van dennen en ijs mee.

Zarah kneep haar ogen halfdicht tegen het schelle schijnsel van de talloze lantaarns die het schip verlichtten. Het dek was verlaten. De bemanning bleef benedendeks tijdens haar uitlevering aan de gevangenenbewakers, die bij de reling van het schip stonden te wachten.

Maar dat was niet waar haar aandacht naar uitging.

Achter hen rees een steile klifwand op, in tweeën gesplitst door een opening die misschien half zo breed was als de boot waar ze op stond. Een hoefijzervormige stenen pier verbond de twee zijanten van de opening met elkaar, en op de plek waar die de rots ontmoette stonden

versterkte wachttorens. Halverwege de pier stak een met fakkels verlichte aanlegsteiger als een brandende tong in zee.

Duivelseiland.

De gevangenis was berucht en de verhalen die over het eiland de ronde deden waren net zo talrijk als de gefluisterde beschrijvingen van de gevangenen die er vastzaten. Ondanks haar hoge rang had Zarrah nooit iets met de gevangenis te maken gehad, want alle criminelen die onder haar leiding waren opgepakt werden naar Pyrinat gestuurd om daar te worden berecht. Dat wilde echter niet zeggen dat ze geen geruchten had opgevangen over de spiraalvormige waterweg die uit de massieve steen was gehouwen en om de gevangenis heen kolkte, onophoudelijk zeewater naar binnen zuigend zonder die ooit weer uit te spugen.

Alsof het water in een cirkel rond gutste en daarna de hel in stroomde.

‘Is dat de veroordeelde?’ vroeg een van de bewakers aan Bermin, die haar mee naar voren sleurde.

‘Ja,’ antwoordde hij. ‘Het is de wens van de keizerin dat ze als straf voor haar misdrijven aan het eiland wordt gegeven.’

‘In dat geval zullen we haar in naam van de keizerin opnemen.’

De vrouw wilde Zarrahs arm grijpen, maar Bermin liet zijn nicht niet los. ‘Ik breng haar zelf aan wal.’

‘Niemand die voet op het eiland zet mag hier ooit vertrekken,’ zei de vrouw. ‘Zelfs degenen die de kust bewaken niet. Als u op steiger stapt zal het eiland u op een of andere manier opeisen.’

Zarrahs bloed werd ijskoud toen ze dat hoorde, want als dat waar was zou zelfs de keizerin haar niet uit de gevangenis kunnen krijgen.

Bermin reageerde onaangedaan. ‘Weet je wie ik ben?’

De vrouw hief haar hoofd op. ‘Jawel, Hoogheid.’

‘Dan weet je ook dat ik boven de wet sta.’

Dat was complete onzin en Zarrah zag aan de tot spleetjes geknepen ogen van de bewaker dat zij dat ook wist.

‘Het gaat niet om de wet van de keizerin, Hoogheid,’ zei de vrouw slechts. ‘Het gaat om de wet van het eiland.’

Wat zou dat betekenen? vroeg Zarrah zich af.

Bermin spuugde op het dek. 'Bespaar me dat gezeik. Ik breng de gevangene zelf aan wal en daarmee uit. Iedereen die me een voet dwars zet zal het bezuren.'

De bewaker haalde haar schouders op. 'Zoals u wilt.'

Ze dwongen Zarrah om in de klaarliggende sloep te stappen. Bermins greep om haar polsen was zo knellend dat ze er beslist blauwe plekken aan zou overhouden. De touwen waarmee het kleine vaartuig was aangemeerd werden losgemaakt, en hoewel niemand de roerriemen oppakte zoefde de boot pijlsnel op de duivelstong af, meegevoerd door de stroming die in de gapende muil werd gezogen. Pas toen ze er dichtbij waren staken de bewakers de roerriemen in het water en stuurden de boot langs de linkerkant van de pier naar de plek waar een tweede groep bewakers bij een touwladder stond te wachten.

Bermin tilde Zarrah uit de boot alsof ze een kind was. Terwijl de rest van boord ging duwden de wachtende bewakers haar op haar knieën.

Zarrah maakte van de gelegenheid gebruik om de omgeving in zich op te nemen. Op de versterkte wachttorens aan de beide uiteinden van de pier stonden nog meer mannen en vrouwen toe te kijken, waakzaam, met een pijl-en-boog losjes in hun hand. Achter de torens was een trap in de rotswand uitgehakt, die zigzaggend naar boven liep. Afgezien van de kolkende muil vormden die de enige manier om op het eiland te komen.

'Opstaan!' Bermin hees haar zo ruw overeind dat de punten van haar laarzen over de stenen ondergrond schuurden. Ze liepen naar het midden van het hoefijzer, staken die over en gingen verder naar het andere uiteinde van de landtong, waar een bootje lag aangemeerd.

'Je kunt twee dingen doen,' zei de vrouwelijke bewaker. 'Je kunt de lantaarns naar het hart van de duivel volgen en daar zo lang blijven als hij toestaat, of je roeit naar zijn tanden en laat je door hem verslinden. Wat je ook doet, hij zal je sowieso je ziel afnemen.'

Zarrah zei niets en staarde naar de onheilspellende opening in de klifwand. Drijfhout stroomde er met angstaanjagende snelheid op af, de stroming zo krachtig dat ze het idee om ertegenin te roeien wel kon vergeten. Zodra ze eenmaal in de eilandgevangenis zat, kon ze er alleen

nog weg komen door trouw te zweren aan haar tante. En zelfs dát bood geen enkele garantie...

Dat hield dus in dat dit het moment was om in actie te komen.

Zarah trapte keihard met haar hak op Bermins wreef. Hij gromde van pijn en zijn greep verslaptte. Ze rukte zich los, gaf de vrouwelijke bewaker een harde zet en sprintte weg over de pier, uit alle macht hopennd dat de deal die Bermin had gesloten zou voorkomen dat ze haar neerschoten.

Voordat ze tien stappen had gezet beukte er iets loodzwaars tegen haar rug en werd ze tegen de pier gekwakt. Zarah trapte met beide voeten van zich af. Eenmaal. Tweemaal. Er klonk een stevige vloek, maar toen klemden handen zich om haar benen. Om haar armen. Haar keel.

Zarah deed haar best om adem te halen, maar de greep verstrakte. Ze klauwde in wilde paniek naar de handen, maar werd door andere tegengehouden. Ze had lucht nodig. Lieve god, alsjeblijft, ze had lucht nodig.

De keizerin had gelogen. Of anders haatte Bermin Zarah zo hevig dat hij tegen de bevelen van zijn moeder in ging en de gevolgen daarvan voor lief nam. De wereld om haar heen vervaagde, maar vlak voordat de duisternis haar opslokte greep Bermin in.

‘Jij verdient geen genade, verrader.’

Het lukt Zarah net om eenmaal diep in te ademen. Toen tilde haar neef haar op en droeg haar naar het uiteinde van de pier. Opeens vloog ze. Viel ze.

Zarah smakte met haar rug op de bodem van de boot. Er schoot een gemene pijnscheut langs haar ruggengraat en de lucht werd uit haar longen gedreven.

‘Nee!’ wilde ze roepen, maar het kwam er door de doek voor haar mond piepend uit. ‘Alsjeblijft!’ Zarah liet zich op haar buik rollen en stak haar vastgebonden handen uit naar de bewakers, die echter meedogenloos op haar neerkeken. Iedereen die naar het eiland werd gebracht was een duivel die straf verdiende, en omdat ze hier naamloos was hadden ze geen enkele reden om te geloven dat het in haar geval anders was.

Als ze deze plek betrad zou die haar ziel verslinden, en anders deed de keizerin dat wel.

Bermin maakte het touw los en liet de boot op de stroming bij de

pier vandaan drijven tot hij alleen het laatste stukje van het touw nog vasthad. Krijsend door de doek voor haar mond graaide Zarrah met haar geboeide handen naar een van de riemen en probeerde terug te roeien, maar het enige wat ze daarmee bereikte was dat de boot een halve slag draaide. Ze had beide roeiriemen nodig. Beide handen.

Ze bracht haar handen naar haar gezicht, wurmde de doek weg voor haar mond en beet in de knoop van het touw om haar polsen, maar die zat te strak.

Bermin liet het touw los.

Zarrah boog haar knieën en sprong. Haar vingers haakten zich om het uiteinde van de pier, maar de stroming rukte aan haar voeten en probeerde haar los te trekken.

Het kostte Zarrah de grootste moeite om haar greep op de natte steen niet te verliezen. *Klim naar boven*, droeg ze zichzelf op. *Zorg dat je een been op de pier krijgt*. Opeens voelde ze warme adem op haar blote handen. ‘Bermin,’ bracht ze hijgend uit. ‘Ik weet dat je me haat, maar denk aan Valcotta. Denk aan de levens die kunnen worden gered als zij haar macht verliest.’

Haar neef keek haar met zijn donkere ogen aan en fluisterde: ‘Dat ben ik helemaal met je eens, kleine Zarrah. Valcotta heeft een nieuwe leider op de troon nodig om sterk te blijven.’ Opeens verscheen er een mes in zijn hand waarmee hij het touw om haar polsen doorsneed. Toen ging hij rechtop staan. Zarrah haalde opgelucht adem, verstevigde haar greep om de rand en wilde zich al omhoogtrekken.

‘Maar dat zul jij niet zijn.’ Bermin hief een gelaarsde voet op en stampte er keihard mee op haar vingers.

Zarrah gilte het uit en verloor haar houvast. Het ijskoude water sloot zich boven haar hoofd en sleurde haar meteen mee achteruit.

Vooruit, zwemmen.

Haar benen brachten haar trappelend terug naar het wateroppervlak, maar daar sloeg de paniek onmiddellijk weer toe, want de stroming sleurde haar mee naar de opening tussen de kliffen. Met haar ogen op haar neef gericht, die met over elkaar geslagen armen toekeek, werd Zarrah de duivelsmuil in gezogen.

‘**H**oezo kunnen we niet uitvaren?’
‘Er is een orkaan aan de gang.’ Dax wees door het raam van de werkkamer naar buiten. ‘Als je goed kijkt kun je die hiervandaan zien.’

Keris wist heus wel dat de lucht boven de haven zwart zag en dat de goten van de straten in Vencia vol zaten met water dat naar de Stormzee stroomde. ‘Een flinke regenbui, meer niet.’

De kapitein van zijn lijfwacht slenterde naar de deur van het balkon, schoof de grendel weg en drukte het handvat omlaag. De deur werd onmiddellijk uit zijn hand gerukt en klapte zo hard tegen de muur dat Keris verbaasd was dat het dikke glas niet brak. De wind joeg bulderend de ruimte in en blies alle documenten van het bureau. Een donderklap in de verte deed de hele toren trillen.

‘Je hebt gelijk, Majesteit,’ schreeuwde Dax. ‘Het is maar een buitje. Ik zal tegen de kapitein zeggen dat hij niet zo’n bange schijterd

moet zijn en dat hij het schip in gereedheid moet brengen.’

Keris greep vloekend de deur vast en moest er zijn volle gewicht tegenaan gooien om die dicht te duwen. De draaikolk van papieren kwam langzaam tot rust op de vloer. Keris tuurde door het raam naar de knetterende bliksemschichten en de nevel van druppels die opspatte boven de enorme zeevering die de haven tegen het ergste van de heftige golfslag beschermdde. Het waren weersomstandigheden die veel schepen fataal zouden worden, maar als het ook maar enigszins mogelijk was geweest zou hij er toch in zijn gaan varen.

Hij vloekte nog een keer, draaide zich om en beende naar het dres-soir. Hij negeerde de wijn en ging recht op de whisky af. Het nieuws over Zarrahs lot had hem nog niet zo lang geleden bereikt, maar gezien de tijd die de spion nodig had gehad om van Pyrinat naar Vencia te reizen was het best mogelijk dat ze inmiddels al naar Duivelseiland was overgebracht. Dat ze zich al op die helse plek bevond die was volgestouwd met de zwaarste Valcottesse criminelen, een plek waar nog nooit iemand uit was ontsnapt. Intussen stond Keris in zijn behaaglijke paleis zijn vaders whisky te drinken.

Er laaide een nieuwe woedeaanval in hem op en hij smeed zijn glas onbeheerst tegen de muur. Het spatte uiteen en de amberkleurige vloeistof droop over de goudkleurige verf.

‘Ik kan merken dat je je verhoogde status echt hebt omarmd, Majesteit,’ merkte Dax op. ‘Je draagt niet alleen de kroon, maar vertoont ook het bijbehorende gedrag.’

‘Rot toch op,’ snauwde Keris. ‘Had ik jou trouwens niet ontslagen?’

‘Dat zou best kunnen.’ Dax pakte de karaf en twee glazen, en liep ermee naar het bureau. ‘Je praat ontzettend veel en eerlijk gezegd luister ik de helft van de tijd niet naar wat je zegt.’

Er kwamen tientallen sarcastische reacties bij Keris op, maar aangezien Dax de enige was bij wie hij relatief vrijuit kon spreken leek het hem niet verstandig om de man van zich te vervreemden. Met name omdat Keris hem graag mocht.

Keris ging op zijn vaders stoel zitten, ook al vond hij het verschrikkelijk dat het zachte leer zich om hem heen plooidde alsof hij daar thuis-

hoorde. Hij nam het glas van Dax aan en staarde peinzend naar de inhoud, wegzakkend in steeds zwartgalligere gedachten. Een orkaan van deze omvang kon dagenlang aanhouden en nu het stormseizoen in volle gang was zou er meteen een nieuwe op kunnen volgen, waardoor alle schepen vlak bij de kust moesten blijven. Dat betekende dat er mogelijk weken voorbij zouden gaan voordat hij de hulp van Lara en Aren kon invoeren. Als ze er tenminste al mee instemden...

Je hebt een vloot, dus waarom ga je Zarrah niet zelf halen? fluisterde een stemmetje in zijn hoofd. *Elke dag extra vertraging betekent dat ze een dag langer gevangen zit.*

Keris dronk zijn glas leeg en probeerde het gefluister te negeren, maar het overstemde zo langzamerhand alle logica en gezond verstand. Om te beginnen was de kans groot dat zijn manschappen zouden muiten zodra ze erachter kwamen waar ze naartoe gingen en waarom. En zelfs als het hem lukte hun zijn wil op te leggen, zou hij daarmee precies doen wat Petra wilde.

De keizerin was uit op oorlog, en wel meteen, nu Maridrina verzwakt was door de strijd tegen Ithicana. Maar de steun onder haar eigen bevolking nam af, dus was het belangrijk voor haar dat Keris de eerste stap zette.

Pak het dan slim aan. Huur een bemanning in om je ernaartoe te brengen.

Dat klonk heel verleidelijk, al was het alleen maar omdat daar minder vervelende gevolgen aan zouden kleven voor zijn koninkrijk. Maar het was ook een plan dat gedoemd leek om te mislukken. Hij wilde niet afhankelijk zijn van een onbekende bemanning die zich door geld liet leiden, vooral omdat Petra ongetwijfeld op zijn komst was voorbereid. Met een beetje pech zou hij regelrecht in haar val lopen.

Keris wreef over zijn slapen. Hij had één kans om Zarrah te bevrijden, één kans om alles recht te zetten, en dat hield in dat zijn gezonde verstand voorrang moest krijgen op zijn emoties. En dat was niet gemakkelijk, want er waren momenten dat angst en schuldgevoel zich als een bankschroef om zijn hart klemde en hij bijna geen adem kon halen. Momenten dat zijn hart zo snel klopte dat de wereld om hem heen tolde en hij bijna niet op zijn benen kon staan, laat staan dat hij helder kon nadenken. En hij kon ook niet met zijn ogen knipperen of

slapen, want zodra hij zijn ogen dichtdeed zag hij steeds Zarrahs gezicht voor zich. Hoorde hij haar stem. *Ik wil je gezicht nooit meer zien. Ik wil je stem nooit meer horen. En als we elkaar nog een keer tegenkomen maak ik je af.*

‘Waarom wil je per se nú naar Ithicana?’ Dax’ stem stoorde hem in zijn gedachten, en Keris hief zijn hoofd op om hem aan te kijken.

‘Sorry?’

‘Waarom heb je zo’n haast? De brug loopt heus niet weg. Bovendien is het misschien geen slecht idee om de Ithicanen wat tijd te geven om te kalmeren voordat je hun haven binnen vaart en eisen gaat stellen.’ Dax dronk zijn glas in één teug leeg en knikte waardierend. ‘Lekker spul.’

‘Is het niet verboden om tijdens je werk alcohol te drinken?’ vroeg Keris met vlakke stem. Hij had niet echt een steekhoudende verklaring voor zijn plan om naar Ithicana te gaan, afgezien van de waarheid. En hij was absoluut niet van plan om de waarheid prijs te geven.

‘Dat is heel goed mogelijk.’ Dax krabde aan zijn ongeschoren kin. ‘Maar aangezien jij ook drinkt tijdens je werk ging ik ervan uit dat het eerder een richtlijn was dan een verbod.’

Keris had natuurlijk verschillende tegenargumenten kunnen aanvoeren, met als een van de belangrijkste dat hij de koning was en kon doen wat hij wilde. Maar in plaats daarvan strekte hij zijn arm uit over het bureau om Dax’ glas nog eens vol te schenken. De kapitein had vrijwel in zijn eentje de opstand tegen Keris’ vader georganiseerd door het verspreiden van de geruchten over Arens behandeling, die Keris zelf de wereld in had geholpen. Daarmee had hij de bevolking opgezweept tot gewelddadige protesten en aangespoord tot de eis om met bewijs te komen dat de Ithicaanse koning nog leefde, een cruciaal onderdeel van het plan dat tot Arens bevrijding had geleid. Dax had een gruwelijke hekel aan zowel politici als edellieden, wat waarschijnlijk de reden was dat Keris en hij het zo goed met elkaar konden vinden, ook al was Keris beide. ‘Ik moet de band met Ithicana herstellen en de handel in Zuidwacht weer vlot trekken. We zijn de helft van onze oorlogsvloot en duizenden manschappen kwijtgeraakt, en er dreigt een nieuwe hongersnood. Maridrina is zwak, zeker langs de zuidelijke grens.’

‘Maar Nerastis bevindt zich in een impasse.’ Dax zocht op Keris’ bureau naar het laatste rapport, maar de helft van de documenten lag op de vloer. Hij gaf het op en leunde achterover in zijn stoel. ‘Niets wijst erop dat de Valcottezen van plan zijn om ons aan te vallen.’

Dat kwam doordat Petra wachtte tot Keris de eerste zet deed en in de aanval ging, zodat het gerucht dat zij oorlogszuchtig was niet verder werd aangewakkerd. Ze was een uitmuntende politicus, omdat ze het monster in haar ontzettend goed wist te verbergen. Zo goed zelfs dat alleen andere monsters haar zagen zoals ze werkelijk was.

Monsters zoals jij.

Keris negeerde de fluisterende stem en focuste zich in plaats daarvan op Petra’s strategie. Zarrah had geen proces gekregen, en hoewel in Pyrinat het gerucht circuleerde dat ze naar Duivelseiland was gestuurd, was er geen officiële aankondiging gedaan. Ook was er niets bekendgemaakt over Zarrahs relatie met hem, en hij had zelf een theorie bedacht over wat daar de reden van kon zijn. Het was dezelfde reden die Serin had gehad om het niet aan de grote klok te hangen: als Maridrina het te weten was gekomen van Zarrah zou de bevolking zich tegen Keris hebben gekeerd en hem zonder enige vorm van proces hebben geëxecuteerd. Dat had Serin een veel te snelle dood gevonden. De Ekster wilde hem laten lijden. Hoogstwaarschijnlijk wilde Petra dat ook, maar er was iets wat ze nog liever wilde.

Oorlog.

Er werd op de deur geklopt. Dax, die zich alleen nonchalant gedroeg wanneer ze met z’n tweeën waren, stond op en trok zijn uniform recht. Hij liep naar de deur, deed die open en sprak met de bewakers in de gang. Opeens vloekte hij hartgrondig. Hij gooide de deur weer dicht en draaide zich om naar Keris. ‘Problemen in Greenbriar.’

Dat was de naam van het landgoed waar de kerk acolieten opleidde.

Het bloed bevroor in Keris’ aderen en hij vloog op van zijn stoel. ‘Sara?’

Dax’ gezicht stond grimmig. ‘Iemand heeft geprobeerd haar te ontvoeren.’